

SPERANȚA NU MOARE ÎN ZORI

de Romulus Guga

Teatrul „Victor Ion Popa” din Bîrlad

Data premierei : 9 aug. 1974. Regia : CRISTIAN NACU. Scenografia : AL. OLIAN. Distribuția : ZAHARIA VOLBEA (Jean) ; VIRGIL LEAHU (Petre) ; ȘTEFAN TIVODARU (Pavel) ; SMARANDA HERFORD (Maria Magdalena) ; MIRCEA HERFORD (Colonelul) ; AUREL IONESCU (Procurorul) ; FLORIN PREDUNA (Îndrăgostitul) ; ZEINA SIRB (Îndrăgostita) ; A. NAPU (Scamatorul) ; ȘTEFAN CÎTU (DI. Zăłaxa) ; LIGIA DUMITRESCU (D-na Zăłaxa) ; GHEORGHE GHEORGHIU (Soldatul) ; VASILE MUREȘANU (Țăranul) ; GHEORGHE POPOVICI (Călătorul).

Prezentat în premieră în luna august și reluat în această stagiune, spectacolul cu *Speranța nu moare în zori* de Romulus Guga propune publicului bîrlădean o operă reprezentativă din creația dramatică a ultimilor ani, text de tulburătoare semnificații, de o gravă, vibrantă frumusețe. Permanentă îmbinare de simbol și realitate, de metaforă și acțiune, constituie argumente dar și dificultăți pentru o montare, dificultăți pentru a căror depășire spectacolul condus de Cristian Nacu nu a găsit totdeauna soluția cea mai exactă. În text, atmosfera aceea specială, de abur al visului, de ușoară irealitate, coexistă cu starea reală, personajele au toate o aură simbolică dar și concretețe, consistență de ființe vii ; spectacolul nu izbuteste însă să ajungă la topirea într-o

pastă comună a celor două stări, le prezintă alternativ, încearcă să le împace reducând cîte ceva din intensitatea fiecăreia. În felul acesta tensiunea scade, emoția se diluează, tonul general al spectacolului intră în zona banală a narării unei istorii oarecare.

Cîteva personaje se desprind totuși, prin interpretare, din țesătura spectacolului. Ne gîndim la Zaharia Volbea, autor al unui portret scenic de adînci rezonanțe, nuanțat cu finețe ; la Ștefan Tivodaru, prezență robustă, armonios conturată ; la Mircea Herford și Aurel Ionescu, desenînd cu multă acuratețe ipostazele diferite, de la monstruos la jalnic, ale lumii care apune. Un rol bun realizează și Aurelian Napu, cu o ușoară tentație, însă, spre gestul emfatic. Pe linia intențiilor textului dacă nu și a intensității sale, rolurile create de Virgil Leahu și Vasile Mureșanu ; destul de inconsistente cele realizate de Florin Predună, Ligia Dumitrescu și Gheorghe Gheorghiu (sperăm că asemănarea acestuia din urmă, în rol de soldat, cu celebrul Svejck este pur întâmplătoare). Unul dintre personajele cheie este, din păcate, greșit înțeles de Smaranda Herford care-l văduvește de simbol, de vibrație, de puritatea fiorului liric.

Cristina Constantiniu